

Ольга Юліанівна Кобилянська

1863 - 1942

Життєва стежина

Ольги Кобилянської

- 1863, 27 листопада — в містечку Гура-Гумора (Південна Буковина) народилась Ольга Юліанівна Кобилянська. Ольга була четвертою (усього родина мала семеро дітей)
- 1868 — переїздить до Кімполунга, містечка в Карпатах, теперішня Румунія
- 1889 — переїздить до села Димка в маєток материних батьків за 27 км від міста Чернівці. Тамтешнє життя описала в повісті "Земля"
- 1891 — переїздить до Чернівців
- 1903 — лівобічний параліч; другий параліч стався 1936 року, після чого Ольга перестала писати
- 1927 — у Харкові вийшло перше 9-томне видання творів письменниці
- 1942, 21 березня — смерть Ольги Кобилянської. Похована у Чернівцях поруч із батьками

Робітниця свого народу

- *Мати – спольщена німка, батько – дрібний чиновник;*
- *займалася самоосвітою, захоплювалася соціологією, політологією, філософськими трактатами, грала на фортепіано, цитрі, дрімбі, добре малювала, грала в театрі;*
- *володіла німецькою, польською мовами, перші твори писала на німецькій, тільки у 20 років почала вивчати українську;*
- *на її творчість вплинули: Генріх Гейне, Г. Келлер, Е.Марліт, Енс-Петер Якобсен, Тургенєв, Достоевський*

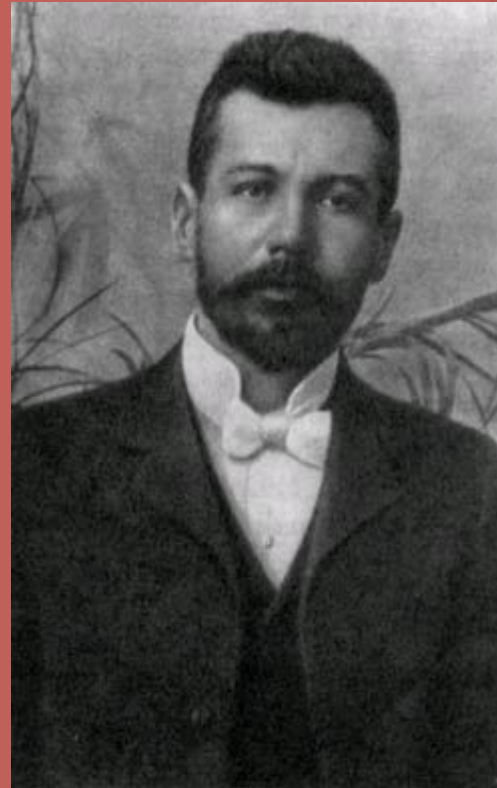
Її твори – енциклопедія жіночої душі

- Її ідеал – жінка освічена, інтелігентна, прогресивних поглядів, з високими духовними запитами, вільна у виборі роду занять, любляча й ніжна.
- Саме такою й була сама письменниця.
- Кожен твір вражає поетичністю, витонченістю й глибиною зображення характерів, особливо жіночих.
- Опрацювала нову тему в українській прозі – долю освіченої дівчини, яка не може змиритися з бездуховністю міщанського середовища

Мені судилось блукати самій до кінця свого життя

- **Найбільше кохання – Василь Стефаник**, який, опублікувавши свій сердечний список, зазначив:
- **”Євгенія Калитовська — мій найвищий ідеал жінки.**
- **Євгенія Бачинська — моя перша любов.**
- **Моя жінка Ольга — найбільший мій приятель і мати трьох моїх синів”.**
- **Перша в списку — заміжня, другу любив на відстані. Кобилянської в списку нема. А тим часом нікому він не писав таких пристрасних листів, як їй. Їх притягувало — бо були різні: аристократка і мужик. Вона писала про його ”залізну руку”, а він — що хоче пізнати через неї Музику.**

“Мені судилося блукати самій до кінця свого життя”

- У “донжуанському” списку Кобилянської траплялися різні люди: двоє селян-буковинців, інженер, студенти й навіть один жонатий немолодий уніатський священник. Принаймні троє з того списку примушували її страждати дуже сильно. Це німець Ернст Зерглер, інженер, селянин Василь та студент Євген (Геньо) Озаркевич. Ці любові вона переживала так гостро, що іноді просто хворіла. Її захоплення межували зі смертельною недугою.
- **Осип Маковей** був на три роки молодший від Кобилянської. Вони покохали одне одного з першого погляду. Залишилися її листи до нього. Цей архів зберігається у Львові. «У нас споріднені душі». Деякий час Кобилянська і Маковей навіть жили разом. Та, мабуть, він її по-справжньому не любив, а захоплювався лише як письменницею. У 1903 році виїхав з Чернівців, одружився, але не був щасливим у шлюбі і 1925 року помер.

Творчий спадок:

- 1880 р. – перше оповідання “Гортенза, або Нарис з життя одної дівчини”;
- 1883 р. – оповідання “Воля чи доля”;
- 1888 р. – повість “Лорелай”, яка у 1896 році опублікована під назвою “Царівна”;
- 1892 р. – праця “Рівноправність жінок”;
- 1894 р. – повість “Людина”;
- 1895 р. – “Він і вона”;
- 1896 р. – “Царівна”;
- 1902 р. – соціально-психологічна повість “Земля”;
- 1909 р. – лірико-романтична повість “В неділю рано зілля копала...”
- 1917 р. – “Лист засудженого вояка до своєї жінки”, “Юда”;
- 1923 р. – “Зійшов з розуму”;
- 1926 – 1929 рр. – дев’ятитомне зібрання творів

“Хтось” і “Хтосічок”

- Фрагмент виставки „Хтось біленький, хтось чорненький” (Чернівецький літературно-меморіальний музей)
- 37-річна Ольга Кобилянська (ліворуч) із на сім років молодшою Лесею Українкою. Фото 1901 року

Неповторна подруга – Леся Українка

- Леся Українка з братом Михайлом. Фото 1880..1881 р.
- з братом Михайлом. Фото початку 1890-х р

Особисті речі Ольги Кобилянської

- Чернівецький літературно-меморіальний музей

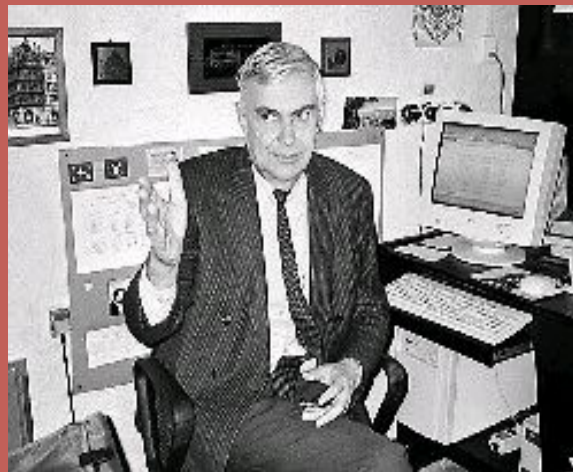
- *Чернівецький літературно-меморіальний музей*

“Я плакала поезіями в прозі”

Нащадки Ольги Кобилянської

- Єдина розрада в особистому житті Ольги Кобилянської — приймна донька Галина-Олена (по чоловікові Панчук). Вона одночасно була і її племінницею.
- — Моя мати жила з О. Кобилянською з п'ятирічного віку, — розповідає Олег Ельпидефорович Панчук. — Її батько — брат письменниці Олександр — був адвокатом. А мати, австрійка, покинула дитину і поїхала до Відня.
- Усе своє життя моя мама обожнювала Ольгу Юліанівну і називала її матусею. Саме вона доглядала письменницю до останнього подиху. Моя мати закінчила педучилище, але за фахом не працювала. З моїм батьком Ельпидефором (вдома його звали Іллею) вона познайомилася на вечірці в Українському народному домі в Чернівцях. Батько народився в селянській родині, де, окрім нього, було восьмеро дітей. Але був кмітливим і єдиний отримав вищу освіту. Татко служив на фронті Першу світову війну. Два роки відсидів у концтаборі. Коли вийшов, то закінчив історичний факультет Чернівецького університету. Працював там бібліотекарем, а згодом став першим директором Літературно-меморіального музею Ольги Кобилянської. В 1926 році народився мій брат Ігор, а в 1932 — я.

- **Правнук Ольги Кобилянської Костянтин Ріттель-Кобилянський сім років живе в Німеччині (прадід Костянтина Павло Юліанович був рідним братом письменниці).**
- 1975, 7 листопада — Костянтин Ріттель-Кобилянський народився в Києві у родині акторів
- 1998 — закінчив Одеську консерваторію
- 2000–2003 — навчається у вищій музичній школі в німецькому місті Фрайбургу
- 2004 — поставив у Національній опері виставу "Відлуння століття"
- Улюблені партії: Жермон у "Травіаті", Ескамільйо в "Кармен", Трубадур в однойменній опері.
- Розлучений, мешкає в Дюссельдорфі, Німеччина.
- 5-річний син Міхаель-Костянтин і колишня дружина живуть у Тель-Авіві, Ізраїль.

